

азъ останахъ само, не ме поглеждаха родителитѣ и не можахъ бързо да порасна. И ето — тѣ отлетѣха нѣкъде, а менъ оставиха тукъ, защото нѣмамъ връстниче.

Очитѣ на момиченцето натегнаха отъ сълзи.

— Ти нѣма да умрешъ — прошепна жаловитото момче — ние ще те хранимъ, въ кѣщи ще те отнесемъ презъ зимата. Тамъ е топло.

— А вашитѣ родители? Тѣ ще ме изпждятъ!

— Нѣма — продума момичето — тѣ сж добри.

— Ти имашъ ли връстниче, братче?

— Нѣмамъ — отговори момичето.

— Е защо тогава твоитѣ родители не те гонятъ.

— Тѣ не сж като твоитѣ, лоши. Тѣ обичатъ всѣко свое дете.

Щъркелчето го слушаше съ кржлитѣ си очички, мислѣше, колко сж добри хората, и отъ благодарностъ тръгна съ децата. По ливадата се събраха други деца, видѣха щъркелчето и извикаха: щъркелъ!

То пакъ потрепера.

— Не бой се! — каза момчето. А момичето викна:

— Мълчете! Не го плашете, то е сираче!

Всички се събраха около него. Ловѣха му жаби, донесоха и гущерчета, а едно пъргаво момче донесе една водна змия съ тоягата си.

Така, между селскитѣ ученички и ученици и самотното щъркелче се роди една нѣжна дружба, обикнаха го всички, разказаха за него на родителитѣ си, и тѣ го обикнаха. Щомъ го видятъ, отиватъ при него. То сжщо отива къмъ тѣхъ, вече безъ страхъ, спокойно, благодарно. Всѣки му даваше по нѣщо. И то привикна, и ходѣше съ хората като тѣхно дете и тѣхно другарче. Цѣлото село знаеше за него, обичаше го. Когато две деца тръгнатъ съ овце или говеда по ливадитѣ, другаритѣ имъ отъ селото казваха:

— Хемъ за щъркела да уловите нѣщо, хей!

— Всичко ще му дадемъ — отвръщаха — и рибица!